

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 163. Et Gallus cantiuit. v. 68.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

tur horum omnium Deus & respiciat pauperulam animam eorum, miseris plenam, quorum corpora de foris sunt pretiosis & mollibus vestita. Respiciat eos oculis misericordiae suae, sicut Petrum in aula Pontificis, ut iam nunc prouideat quales & ubi erunt aula relicta. Ego interea S. Petrum reuera miror in illa tribulatione, quod tam adhuc sit constans, in adhaesione sua apud Christum, qui quasi exturbatus ex atrio, saltem haeret ad primum introitum, quisque cogitet apud se quam parum ipse fecisset, si loco Petri fuisset, & scio Petrum magni faciet & amabit.

§. 163. *Et Gallus cantauit. v. 68.*

Erat hoc signum aduertentiae, ut sibi Petrus prospiceret in tempore, ne ultra circumueniretur & induceretur in aulam per aulae Ministros ad peccatum grauius, sed recordaretur verborum Domini, & fugeret aulam & occasiones occurrentes in ea: sed quid Petrus praeter angustia spiritus, & peccati commissi signum hoc Galli forte non percipiebat, aut si percipiebat, non ruminabat, uti potuisset; forte etiam requisit & focum & milites in atrio, infimae plebi iterum immixtus, apud quam omne genus iniquitatis & exercetur & docetur.

Domine, videtur hic Gallus designare concionatorem, qui instar Galli peccatores forti clamore excitat, & pulsat ad ostium & aures conscientiae eorum: tamen si enim ad eorum vocem non statim excitantur, tamen aliquando licet sero recordantur auditorum & inde emendantur, ut fecit Petrus, qui post respectum Christi recordatus est cantus illius, & deinceps in vita post gallicinium dicitur surrexisse e strato, & peccatum suum lacrymis ac precibus matutinis ac Laudibus eluisse. Molestus est quidem galli cantus nocturnus pigris, sed gratus laboriosis. Eadem est ratio de Concione, Gallus antequam cantet se ipsum alis percutit, ita decet etiam ut Concionator se ipsum primo castiget & in seruitutem verbi quod praedicabit, redigat exemplo Christi & Apostolorum eius qui primo faciebant, postea docebant, qui primo castigabant corpus suum & in seruitutem redigebant ut forte cum alijs predicauerint, ipsi reprobi efficerentur: sed quam bonus Israel Deus ut perditam reducat ouem in ouile suum, omnem non laborem adhibet, ut peccatorem saluet, seipsum cruciatibus dat & morti, ut reuocet a via iniquitatis, mouet caelum & terram & cuncta visibilia & inuisibilia, animata & inanimata ad mouendum peccatorem, ad resurgendum a lapsu, ad agnoscendum & recurrendum ad Deum suum, eique sese submitendum, & eius gratiam adipiscendam, cum enim corruptionis venam ex radice peccati progenitorum nostrorum traxerimus, ad omnem malitiam procliuus sumus, nec potest virus hoc serpentinum & vitiosa propensio, nisi per sanctam

Cruis

Crucis tuæ diuinum curari mysterium. Quod si, ð æterna sapientia, natura humana in prima sua dignitate posita secumque manens stabilis persenerare non potuit, sed lapsa est quanto minus iam corruptus homo & viriatus, suis non poterit viribus super se, cum Petro vel stare vel attollere, nec poterit quidem absque ingenti misericordia tua ad primam reparari innocentiam suam, sed erit tanquam abortivum à matre sua, perenni cum dolore proiectum. Tu igitur Saluator, Erige vires meas omnes per amorem, vt te Deum Creatorem ac Saluatorem meum toto corde diligam, tandem gratias agam & honorem, nec ulla cesset creatura benedicere & magnificare nomen sanctum tuum in sempiternum.

§. 164. *Rursus autem cum vidisset illum ancilla, capit dicere circumstantibus: quia hic ex illis est. v. 69.*

An S. Petrus, qui post negationem primam ab atrio infortunato recesserat, reuersus sit in atrium, & sic eum viderit ancilla, & dixerit ista verba non satis ex hoc textu discerno. Sed neque an fuerit alia ancilla, an eadem, quæ priorem fecit aggressionem. Quicquid horum sit, siue eadem siue diuersa fuerit, siue in atrio siue extra atrium sit aggressa Petrum, satis apparet Domum Caiphæ satis fuisse indisciplinatam, in qua essent ancillæ tam garrulæ, tam vagæ, tam rerum ad se non pertinentium curiosæ. Non acquisierant illæ tales habitus & frontem isto die, sed vsu prolixiore attriuerant frontem.

DEus meus, ab otiosis, garrulis, inquietis & curiosis famulis libera seruos tuos, maxime heros & heras, & Prælatos. Virga, onus & pabulum asino: seruis disciplina, occupatio & necessitatis eibus Si molliter educaueris hoc genus hominum contumax erit. Optimum remedium indisciplinatæ familiæ est diuortium, quod ancillis Caiphæ pridem oportuerat esse oblatum, Sed similes habent labra lactucas.

§. 165. *At ille iterum negauit. v. 70.*

Ecce quomodo semel admissio in animum peccato maxime mortali, pronissime additur secundum & plura. Et qui non fugit primam peccandi occasionem, alteram inueniat. Meliorem Petro tibi Christiane fortunam noli fingere. Statim pœniteamus de peccato commisso & redeamus cum Deo in gratiam, si periculum, ne cadamus, euadere festinamus. Dato enim vno absurdo dantur mille: Horum autem periculorum magnitudinem norunt soli spirituales viri, qui penetrant infirmitatem naturæ, in statu lapsio, & norunt multiformes insidias Diaboli, & sciunt quantum ma-

P

lum